

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	5319010086
Dátum vydania rozhodnutia:	14.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štift
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5319010086.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štifta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného I. I., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, po zrušení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2023, sp. zn. 5 Tdo 84/2022, nálezom Ústavného súdu SR z 15. januára 2025, č. k. II. ÚS 299/2024-24, prerokoval na neverejnom zasadnutí s následným verejným vyhlásením rozsudku konanom v Bratislave 19. februára 2025 dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020, č. k. 1To/51/2020-680, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku sa vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Žiline z 3. septembra 2019, č. k. 1To/70/2019-437 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020, č. k. 1To/51/2020-680, z dôvodu § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 89 ods. 1, § 119 ods. 2 a § 321 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2019 v neprospech obvineného I. I., nar. XX. M. XXXX v Č., trvale bytom Č. XXX, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava.

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku sa ohľadom obvineného I. I. zrušujú:

- uznesenie Krajského súdu v Žiline z 3. septembra 2019, č. k. 1To/70/2019-437,
- uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020, č. k. 1To/51/2020-680,
- rozsudok Okresného súdu Čadca z 12. februára 2020, č. k. 1T/25/2019-583,
- rozsudok Okresného súdu Čadca z 23. septembra 2020, č. k. 3T/101/2017-673, a to iba vo výroku o treste a výroku o ochrannom opatrení,
- rozsudok Okresného súdu Čadca z 11. apríla 2022, č. k. 2T/46/2019-159, a to iba vo výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu,
- ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku sa Krajskému súdu v Žiline prikazuje, aby vec v potrebnom

rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

IV. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku sa obvinený I. I. neberie do väzby.

Odôvodnenie

Okresný súd Čadca (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom z 5. júna 2019, č. k. 1T/25/2019-361, uznal obvineného I. I. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona („Tr. zák.“) na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že dňa 26. septembra 2018 v popoludňajších hodinách, na presne nezistenom mieste a nezisteným spôsobom si zabezpečil zelené rastliny s vedomím, že ide o rastliny konope sateho - Cannabis sativa, s obsahom účinnej látky tetrahydrokanabinolu, ktoré následne uložil do kufra osobného motorového vozidla zn. Š. M., ev. č. Q. XXX Q., kde ich zakryl a v uvedenom motorovom vozidle ich prechovával až do 22.42 h dňa 26. septembra 2018, kedy bol kontrolovaný hliadkou OO PZ Krásno nad Kysucou na čerpacej stanici pohonných hmôt J. v meste T. L. T., okres Č., kedy bol u neho uvedený rastlinný materiál zaistený, následne vykonaným skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Slovenskej Lupči bolo zistené, že zo zaistených zelených rastlín konope sateho bolo možné získať využiteľné množstvo 1.562,40 gramu sušeného rastlinného materiálu, s obsahom tetrahydrokanabinolu 3,0 až 5,7 % hmotnostných, kde toto množstvo zodpovedá 3.125 až 6.339 obvyklým jednorazovým dávkam, pričom hodnota zaistenej drogy predstavuje sumu najmenej 7.812,- eur, pri cene minimálne 5,- eur za gram konope sateho (marihuany), pričom rastliny konope sateho sú zaradené do I. skupiny omamných látok v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch. Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad na jeden rok.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali odvolania obvinený a prokurátor, na podklade ktorých Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) uznesením z 3. septembra 2019, č. k. 1To/70/2019-437, podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku („Tr. por.“) zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch o treste, spôsobe jeho výkonu a ochrannom dohľade a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po vrátení veci Okresný súd Čadca rozsudkom z 12. februára 2020, č. k. 1T/25/2019-583 rozhodol tak, že pri nezmenenom výroku o vine obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov a šesť mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad na jeden rok.

Proti tomuto druhému rozsudku okresného súdu podal odvolanie obvinený, ktoré Krajský súd v Žiline uznesením z 30. júna 2020, č. k. 1To/51/2020-680, podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné. Toto uznesenie krajského súdu prevzal obvinený 5. augusta 2020 a jeho obhajca 11. septembra 2020.

Proti tomuto druhému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie obvinený vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca podaním zo 7. septembra 2022 (č. 1. 744 - 750), v ktorom navrhol, aby dovolací súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil „uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 1To/70/2019-437 zo dňa 3. septembra 2019, uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/51/2020-680 zo dňa 30. júna 2020, ako aj rozsudok Okresného súdu Čadca č. k.

2T/46/2019-159 zo dňa 11. apríla 2022, ten len vo výroku o treste“, podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Žiline, resp. Okresnému súdu Čadca, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolateľ uviedol, že príslušníci polície vykonali voči nemu služobný zákrok, hoci nebolo dané dôvodné podozrenie, že je páchaný trestný čin alebo priestupok s poukazom na § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Pri tomto služobnom zákroku bez zákonného dôvodu a predchádzajúceho poučenia požadovali od obvineného vysvetlenie, čo má v taškách vo vozidle, čo vyplýva z výpovede svedkov R. Š.S. a Mgr. D. Š. na hlavnom pojednávaní a na požadovanie takéhoto vysvetlenia ich neoprávňovalo žiadne zákonné ustanovenie s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. Keď príslušníci polície zistili, po snahe obvineného vyhovieť ich nezákonnej žiadosti o vysvetlenie, čo v taškách má, poučili ho len o jeho právach k použitiu donucovacích prostriedkov podľa § 52 ods. 1 písm. a) zákona č. 171/1993 Z. z. a zadržali ho podľa § 85 ods. 2 Tr. por., čo bol tiež nezákonný postup a zadržanie mali vykonať podľa § 85 ods. 1 Tr. por. Obvinený namieta zákonnosť takéhoto postupu zabezpečenia dôkazu proti nemu, pretože zákon nedovoľuje postupovať polícii tak, že najskôr zistí obchádzaním zákona č. 171/1993 Z.z., či má obvinený pri sebe drogy, zadrží ho pre podozrenie zo spáchania konkrétneho trestného činu podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. a až potom ho poučí o jeho právach a prostredníctvom § 89 ods. 1 Tr. por. požaduje vydanie týchto drog. V danej veci mali zasahujúci policajti pri vykonávaní služobného zákroku poučiť obvineného podľa § 8 ods. 2, § 17 ods. 4 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, čo neurobili a po zistení obsahu tašiek vo vozidle začali voči obvinenému postupovať podľa Trestného poriadku, čo dovedty nerobili, nemali na to žiadny dôvod. Cieľom policajtov nebolo vykonať služobný zákrok, ale zabezpečiť možný dôkaz pre účely trestného konania, čím obchádzali ustanovenia Trestného poriadku a zabezpečenie dôkazu proti obvinenému bolo v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu, poukázal na rozhodnutia 3 Tdo 11/2013 a 5 Tdo 47/2010, stanovisko Ústavného súdu Českej republiky P1. ÚS-st 30/2010 z 30. novembra 2010 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Heaney a McGuinness proti Írsku z roku 2000. Vzhľadom na ďalej uvedené skutočnosti nie je potrebné uvádzať obsah podaného dovolania a dovolací súd odkazuje na jeho obsah v sipse.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila Okresná prokuratúra Čadca podaním z 23. septembra 2022 (č. 1. 752-757), v ktorom navrhla dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por., keď k námietke ohľadom nezákonnosti postupu policajtov pri služobnom zákroku, pri ktorom boli získané zakázané látky, odkázal vyjadrovateľ na odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu s tým, že zasahujúci policajti vykonali služobný zákrok voči osobe, ktorá bola v nedávnej minulosti dôvodne stíhaná pre iný trestný čin, teda bola osobou, ktorá má sklony k páchaniu trestnej činnosti.

O podanom dovolaní, ktoré bolo predložené na rozhodnutie 16. novembra 2022, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol uznesením z 26. apríla 2023, sp. zn. 5 Tdo 84/2022 tak, že dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol. K námietkam dovolateľa ohľadom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. , ktoré vyhodnotil za nedôvodné, dovolací súd uviedol nasledovné skutočnosti: Z vykonaného dokazovania vyplýva, že príslušníci Policajného zboru Mgr. D. Š. a R. Š. vykonávali služobnú činnosť podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a v rámci nej hliadkovú službu ako príslušníci Obvodného oddelenia PZ Krásno nad Kysucou v služobných uniformách s použitím služobného motorového vozidla. Počas tejto obvineného ako vodiča motorového vozidla podrobili kontrole, v rámci ktorej si vyžiadali doklad totožnosti a doklady k vozidlu, ktoré im však obvinený nepredložil s tým, že ich nemá (rovnako nemal doklad totožnosti ani spolujazdec obvineného), pričom vodič mal vystúpiť z vozidla a nadávať. Príslušníci PZ počas tejto kontroly baterkou presvietili vnútorný priestor vozidla a v batožinovom priestore, ktorý nebol prikrytý, uvideli igelitové tašky s liekmi a spýtali sa obvineného, čo tam je, na čo sám obvinený sa snažil otvoriť kufor a keď mu to nešlo, tak tieto tašky začal vyťahovať cez zadnú sedačku a pritom potiahol bundu, čím sa odkryla naviazaná rastlina a keď sa obvineného opýtali, čo to má a odkiaľ, uviedol, že ide o lekársku marihuanu slúžiacu ako liečivo a že tam narástla. Na to obvineného aj spolujazdca poučili, že budú obmedzení na osobnej slobode a že na miesto sa dostaví vyšetrovateľ PZ, s čím obvinený nesúhlasil, zamkol vozidlo a chcel odísť, na základe čoho mu boli

založené putá. Následne privolaný vyšetrovateľ PZ s obvineným urobil procesné úkony podľa Trestného poriadku vrátane poučenia ohľadom vydania veci a s tým spojenými následkami. Z uvedeného je zrejmé, že príslušníci PZ vykonávali obvyklú hliadkovú činnosť ako príslušníci obvodného oddelenia PZ, v rámci ktorej zastavili motorové vozidlo vedené obvineným a počas kontroly dokladov totožnosti a k vozidlu, ktoré obvinený nepredložil, títo urobili iba vizuálnu obhliadku vozidla zvonku pomocou baterky (vozidlo neprehľadávali tým spôsobom, že by otvárali batožinový priestor) a obvineného sa spýtali na veci, ktoré preváža (išlo o súvisiacu komunikáciu s kontrolovaným týkajúcu sa vykonávanej služobnej činnosti, inak by vykonávaná kontrola bola v podstate iluzórna), kedy samotný obvinený tieto veci začal vyťahovať z vozidla bez toho, aby bol k tomu vyzvaný, pričom odkryl bundou prikrýté rastliny marihuany, na čo sa príslušníci PZ opýtali, čo to je a odkiaľ to má a keď im obvinený uviedol, že má ísť o „lekársku marihuanu“, tak obmedzili obvineného na osobnej slobode, vyrozumeli cestou daného operačného strediska Policajného zboru vyšetrovateľa PZ, ktorému vec odovzdali na ďalší postup podľa Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že príslušníci Policajného zboru vykonávajúci hliadkovú činnosť nemali dôvod, aby obvineného počas služobnej činnosti poučovali vo vzťahu k veciam následne zaisteným vyšetrovateľom PZ, keďže obvinený nebol podozrivým zo žiadneho trestného činu, ktorým sa stal až v čase, keď uviedol, že má v batožinovom priestore motorového vozidla marihuanu, ktorú pritom sám svojim konaním odhalil, keď vyberal veci a potiahol bundu, ktorou bola marihuana prikrýta. Až následne, keď uviedol, že ide o marihuanu, tak sa stal podozrivým z trestného činu a policajná hliadka obvineného ako podozrivého aj zadržala, pričom vo vzťahu k obvinenému okrem obmedzenia jeho osobnej slobody už žiadne ďalšie úkony nevykonávala, ale bol privolaný vyšetrovateľ PZ, ktorý už postupoval a vykonával procesné úkony podľa Trestného poriadku. Zo spisu, konkrétne zo zápisnice o vydaní veci a fotodokumentácie k nej (č. l. 113-119), vyplýva, že predmetné zelené rastliny boli vydané dobrovoľne obvineným z motorového vozidla na základe výzvy vyšetrovateľa PZ po poučení podľa § 89 ods. 1 Tr. por. ohľadom povinnosti vydania vecí, ktorého obsahom bolo aj to, že k vydaniu vecí nesmie byť osoba žiadnym spôsobom nútená a nemá povinnosť vec vydať, ak by si tým mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania v súvislosti s vydanou vecou a teda by z jej strany došlo k sebausvedčovaniu z trestnej činnosti. V tomto ohľade poukazovanie na iné rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkali inej skutkovej a právnej situácie, je nenáležité (vo veci sp. zn. 3 Tdo 11/2013 príslušníci Policajného zboru po riadnom predložení dokladu totožnosti kontrolovanú osobu vyzývali na vyloženie vecí, ktoré by mohli pochádzať z trestnej činnosti, hoci správne mali vykonať osobnú prehliadku so súhlasom prokurátora podľa Trestného poriadku, obdobne vo veci sp. zn. 5 Tdo 47/2010 príslušníci Policajného zboru zastavili osobné motorové vozidlo, ktorého osádke vozidla prikázali vystúpiť a vyložiť veci, ktoré majú pri sebe). V tomto ohľade tiež poukazovanie na porušenie práva nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu je nedôvodné, keďže k takémuto konaniu, ktoré by mohlo byť takto posudzované, zo strany príslušníkov Policajného zboru vykonávajúcich hliadkovú činnosť nedošlo.

Na základe ústavnej sťažnosti obvineného I. I. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 15. januára 2025, č. k. II. ÚS 299/2024-24, rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2023, sp. zn. 5 Tdo 84/2022, boli porušené základné práva obvineného podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom zároveň uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie. Ústavný súd SR v náleze k posudzovaniu dovolateľom namietaných skutočností uviedol v bodoch 24 až 35 nasledovné:

24. Ústavný súd v kontexte vykonania už spomenutého testu proporcionality považuje za primárnu otázku, ktorej zodpovedanie má v posudzovanej veci sťažovateľa relevanciu z hľadiska posúdenia akceptovateľnosti, resp. zákonnosti postupu polície, ktorý v konečnom dôsledku viedol k zaisteniu dôkazu kľúčového pre odsúdenie sťažovateľa, otázku, či policajná hliadka pri svojej služobnej činnosti vykonala takú činnosť, ktorá predstavovala zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa, resp. predstavovala zákonom o Policajnom zbore definovaný služobný zákrok, resp. viaceré ich druhy. Druhou (nemenej relevantnou) je otázka, či existoval dôvod, resp. úloha vymedzená príslušnými ustanoveniami zákona o Policajnom zbore, ktorej splnenie si vyžadovalo výkon služobnej činnosti (hliadkovej činnosti) v podobe, v ktorej ju realizovala policajná hliadka, a či boli zároveň splnené zákonom definované predpoklady na realizáciu toho ktorého služobného zákroku.

25. V rámci posúdenia takto vymedzených otázok pozornosti ústavného súdu neušiel obsah výpovede

svedka R. Š., člena dotknutej policajnej hliadky, ktorá je zaznamená v prvom prvostupňovom rozsudku Okresného súdu Čadca (strana tretia odsek štvrtý), ktorým bol sťažovateľ v spojení s prvým odvolacím rozhodnutím krajského súdu uznaný vinným zo spáchania trestného činu uvedeného v bode dva odôvodnenia tohto nálezu. Tento svedok celkom jasne uviedol, že „26. 8. 2018 vykonával hliadkovú službu s kolegom Mgr. D. Š.. V čase okolo 22:35 sa nachádzali na čerpacej stanici J. v T. L. T., okolo 22:40 tam prišlo vozidlo Š. M., ev. č. Q. XXXCZ modrej farby. V tom čase sa nachádzali v služobnom motorovom vozidle a vodič išiel tankovať palivo. Kolegovi bol vodič známy zo služobnej činnosti. Presunuli sa za čerpaciu stanicu a rozhodli sa, že vodiča zastavia a vykonajú kontrolu. Vodič zastavil s vozidlom na odstavnej ploche, ktorá patrí k čerpacej stanici. Vodič vystúpil z vozidla, začal chodiť okolo vozidla a nadávať. Kolega ho žiadal o doklady totožnosti a doklady k vozidlu, pričom povedal, že ich nemá. Dal im svoje údaje a zlustrovali ho, pričom zistili, že ide o I. I.. Následne vyzvali spolujazdca, aby predložil doklady, ktorý ich taktiež nemal pri sebe, ale povedal, že sa volá C. K.. Baterkou presvietili vnútorný priestor vozidla, batožinový priestor nebol prikrytý a bola tam papierová krabica, v ktorej boli tri igelitové tašky. Pýtali sa obžalovaného čo tam je, on sa snažil otvoriť kufor, avšak mu to nešlo, povedal, že má pokazené uzamykanie a cez zadnú sedačku začal vyťahovať tie tri igelitové tašky. Ako vyberal tieto veci, potiahol bundu, pričom sa odkryla naviazaná rastlina. Opýtali sa ho, čo to má, pričom im povedal, že ide o lekársku marihuanu a že slúži ako liečivo. Keď sa ho opýtali, odkiaľ ju má, povedal že tam narástla. Na to oboch obmedzili na osobnej slobode. V tom začal byť obžalovaný vulgárny, začal hrešiť, nadávať, zamkol vozidlo a chcel odísť, na základe čoho mu boli založené putá. Veci začal z auta vyberať sám, opýtali sa ho len čo je v tých taškách. Následne ich prevzal vyšetrovateľ.“. Podľa obsahu uvedeného rozsudku druhý člen dotknutej policajnej hliadky poskytol výpoveď zhodnú s výpoveďou svojho kolegu (pozri s. 3 ods. 5 prvého prvostupňového rozsudku).

26. Už v minulosti ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (poukazujúc aj na rozhodovaciu činnosť samotného najvyššieho súdu, pozri R 47/2013, uznesenie sp. zn. 3Toš/7/2008 a rozsudok sp. zn. 4Tdo/92/2016) upozornil, že policajť nie je oprávnený svojvoľne zastavovať vozidlo a bez akéhokoľvek rozumného dôvodu vykonávať bezpečnostnú prehliadku, pričom ak sa zistí, že policajti zastavili motorové vozidlo bezdôvodne, ich postup je od počiatku nezákonný a zákonný podklad nemá ani vykonávanie akýchkoľvek ďalších úkonov zo strany policajtov (pozri sp. zn. III. ÚS 522/2021). Ústavný súd pritom poukazuje na § 8 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého pri vykonávaní služobnej činnosti je policajť povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Ústavný súd pripomína, že v uvedených zákonných ustanoveniach je premietnutá ústavná požiadavka vyplývajúca z čl. 2 ods. 2 ústavy, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

27. Z obsahu výpovede členov policajnej hliadky, ktorá v rámci vykonávanej hliadkovej činnosti (i) zastavila vozidlo vedené sťažovateľom; (ii) požiadala o predloženie dokladu totožnosti sťažovateľa a tiež dokladov týkajúcich sa motorového vozidla; (iii) „baterkou presvietila vnútorný priestor vozidla“ a (iv) žiadala tiež o vysvetlenie, čo sa nachádza v taškách umiestnených vo vozidle, je celkom zrejmé a nesporné, že dôvodom, pre ktorý sa rozhodla vozidlo sťažovateľa zastaviť a „skontrolovať“, bola tá okolnosť, že jednému z členov hliadky bol sťažovateľ „známy zo služobnej činnosti“. Z tohto vyjadrenia zasahujúceho policajta, ktoré je bližšie konkretizované v zápisnici o výsluchu jeho kolegu (druhý člen policajnej hliadky) vykonanom pred vyšetrovateľom Policajného zboru (pozri s. 3 posledný odsek zápisnice o výsluchu svedka Mgr. D. Š. zo 17. januára 2019), kde sa ako svedok tento člen policajnej hliadky o sťažovateľovi vyjadril, že sa „podobal na osobu, ktorá sa dopúšťala trestnej činnosti“, je celkom zrejmé, že dôvodom na zastavenie vozidla bol iba poznatok o trestnej minulosti sťažovateľa a v žiadnom prípade nešlo o konkrétny dôvod, ktorý by súvisel s plnením niektorej, resp. niektorých z úloh, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 2 zákona o Policajnom zbore, resp. v ustanoveniach definujúcich podmienky na vykonanie jednotlivých služobných zákrokov. Ústavný súd upozorňuje, že služobná či hliadková činnosť, ktorú policajná hliadka podľa svojho vyjadrenia v inkriminovanom čase vykonávala, nie je samoúčelná, ale má smerovať k plneniu konkrétnej úlohy, prípadne úloh, ktoré sú vymedzené dotknutými ustanoveniami zákona o Policajnom zbore, resp. inými konkrétnymi právnymi predpismi.

28. Ústavný súd ďalej konštatuje, že zastavenie idúceho vozidla s cieľom skontrolovať relevantné doklady, tak ako sa to stalo v sťažovateľovom prípade, predstavuje de facto obmedzenie fyzickej osoby,

teda služobný zákrok, ktorý je policajt v zmysle § 23 ods. 1 zákona o Policajnom zbore oprávnený uskutočniť len pre účely plnenia konkrétnej úlohy vyplývajúcej z tohto zákona, pričom takéto obmedzenie nemožno odôvodniť neurčitým tvrdením o vykonávaní hliadkovej činnosti pre účely akejsi bližšie nešpecifikovanej prevencie.

29. Pokiaľ ide o prehliadku dopravného prostriedku definovanú § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, policajtovi je síce zverené oprávnenie ju vykonať, avšak okruh dôvodov, keď je tak oprávnený urobiť, je úzky s ohľadom na skutočnosť, že predstavuje pomerne invazívny zásah do základných práv dotknutých osôb. Zákon síce podrobnejšie a jasne nešpecifikuje, čo treba považovať za prehliadku dopravného prostriedku v zmysle citovaného ustanovenia zákona o Policajnom zbore, prax však priniesla podrobnejšie odpovede aj na túto otázku, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že vykonať prehliadku dopravného prostriedku možno aj na základe Trestného poriadku, konkrétne podľa § 99 ods. 2 (prehliadka iných priestorov), ktorého režim v porovnaní so zákonom o Policajnom zbore stanovuje pre jej vykonanie prísnejšie podmienky a väčšie garancie ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb. Z judikatúry samotného najvyššieho súdu (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu z 23. mája 2013, sp. zn. 3Tdo/11/2013) vyplýva, že vzhľadom na väčší objem práv zaručených Trestným poriadkom oproti zákonu o Policajnom zbore je polícia v prípade existencie konkrétneho podozrenia zo spáchania trestného činu povinná postupovať vždy podľa Trestného poriadku, ktorý zároveň umožňuje vykonať prehliadku dopravného prostriedku vo väčšom rozsahu v porovnaní s prehliadkou podľa zákona o Policajnom zbore. A práve na tento účel priniesla prax odpoveď na otázku, ako má vyzeráť, resp. čo môže zahŕňať prehliadka dopravného prostriedku vykonaná podľa § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore. Samotné prezídium Policajného zboru reagovalo na túto otázku vydaním usmernenia č. PPZ-UKP-OVK-1102-004/2012 z 18. októbra 2012, v zmysle ktorého nesmie policajt postupovať neprimeraným, neúčelným alebo výrazne obmedzujúcim spôsobom a pri prehliadke dopravného prostriedku podľa zákona o Policajnom zbore môže len vizuálne prezrieť interiér dopravného prostriedku bez toho, aby otváral a prehliadal batožinu, ktorá sa v ňom nachádza, a odkladacie priestory, pričom nesmie ani vykonávať časovo náročnú kontrolu dopravného prostriedku spojenú s rozmontovaním jeho súčastí, teda narušením jeho celistvosti. Takisto je potrebné dodať, že v zmysle spomenutého usmernenia prezídia Policajného zboru má policajt podľa tohto ustanovenia postupovať v prípade, ak je na plnenie konkrétnej úlohy pri pátraní po osobách a veciach v zmysle zákona o Policajnom zbore svojím nadriadeným výslovne poverený. Ide napríklad o prípady vyhláseného pátrania po páchateloch trestnej činnosti, pátrania po odcudzených veciach, zbraniach použitých pri spáchaní trestnej činnosti, vyhlásených bezpečnostných akciách zameraných na zaistenie nelegálne držaných zbraní, streliva, výbušnín, omamných a psychotropných látok, jedov a podobne.

30. Ústavný súd sa preto zásadne nemôže stotožniť s tvrdením najvyššieho súdu, že v sťažovateľovom prípade policajná hliadka nevykonala služobný zákrok v podobe prehliadky dopravného prostriedku podľa § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore. Je celkom zrejmé, že policajná hliadka popísaným spôsobom, keď „Baterkou presvietili vnútorný priestor vozidla“, zrealizovala vizuálnu prehliadku vnútorného priestoru motorového vozidla, teda prehliadku dopravného prostriedku podľa zákona o Policajnom zbore, a následným kladením otázok sťažovateľovi pod psychickým nátlakom vynucujúcim si odpoveď na to, čo sa nachádza v igelitových taškách uložených v papierovej krabici umiestnenej v batožinovom priestore tohto vozidla, de facto realizovala aj prehliadku batožiny.

31. Ako to už bolo uvedené v bode 24 odôvodnenia tohto nálezu, z priamymi svedkami potvrdeného skutkového stavu (výpovede členov zasahujúcej policajnej hliadky) je celkom zrejmé, že žiaden konkrétny legitímny dôvod predpokladaný relevantnými ustanoveniami zákona o Policajnom zbore pre vykonanie špecifikovaných služobných zákrokov spojených s invazívnym zásahom do základných práv sťažovateľa neexistoval. Za takýto dôvod členovia policajnej hliadky mylne a neprípustne považovali trestnú minulosť sťažovateľa, a teda akési nekonkrétne, ničím nepodložené hypotetické podozrenie, že by sťažovateľ ako osoba s kriminálnou minulosťou mohol v aktuálnom čase páchať nejakú bližšie nekonkretizovanú trestnú činnosť, prípadne priestupkovú činnosť. Ústavný súd upozorňuje, že trestná minulosť osôb sama osebe nepredstavuje v podmienkach demokratickej spoločnosti a právneho štátu legitímny dôvod na realizáciu zákonom definovaných zásahov do základných práv a slobôd týchto osôb. Ide o neakceptovateľný prístup, ktorého sa polícia musí vyvarovať a každý policajt by si mal byť tejto skutočnosti vedomý. V závere možno preto konštatovať, že vykonanie popísaných služobných zákrokov, ktorými bolo zasiahnuté do základných práv sťažovateľa, sa neopieralo o legitímny dôvod a

takýto nelegitímny zásah treba kvalifikovať ako neospravedlňiteľný a dôkaz získaný jeho realizáciou ako nezákonný.

32. Ústavný súd teda v takomto postupe polície, ktorý bol preskúmaný namietaným uznesením najvyššieho súdu, vidí ústavne relevantný rozpor s namietanými referenčnými normami. Nezákonnosť postupu obstarania dôkazov neumožňuje, aby boli použité v trestnom konaní, a to z toho dôvodu, že by takýto postup umožňoval svojvôľu a nezákonnosť. Teória tzv. ovocia (plodov) z otráveného stromu sa vzťahuje na úkony vážne zasahujúce do základných práv a slobôd občana. Predmetná doktrína „plodov z otráveného stromu“ pochádza z prostredia common law. Jej princíp, podľa ktorého môže mať z dlhodobého hľadiska uznanie nezákonných dôkazov pochádzajúcich z úkonov vážne zasahujúcich do základných práv a slobôd dotknutých osôb korozívny účinok na systém trestného súdnictva, čoho dôsledkom by bolo ohrozenie integrity súdneho procesu a zneuctenie výkonu spravodlivosti, je etablovaný aj v judikatúre ESLP (obdobne pozri III. ÚS 561/2021). Podľa jeho judikatúry v každej veci je potrebné hodnotiť spôsob získania dôkazu, ako aj závažnosť spáchaného činu, inak povedané, prípustnosť „problematického dôkazu“ môže byť vyvážená len záujmom na potrestaní páchatel'a závažného trestného činu. Aj v takýchto prípadoch však existujú typy dôkazov, ktoré nie sú za žiadnych okolností akceptovateľné, pričom je dôležité, aby, ak sa použijú, ich úloha nebola v konaní zásadná a kľúčová. Podstatou popísanej doktríny teda je, že všetky dôkazy, ktoré boli získané nezákonne, musia byť vylúčené, pričom nie je prípustné ani využitie ďalších dôkazov, ktoré boli získané priamo alebo nepriamo, ako výsledok nezákonného zatknutia, prehliadky, výsluchu a pod. (obdobne pozri II. ÚS 828/2016). Ich využitie síce vo výnimočných prípadoch možné je, no nesmie ísť o dôkazy nosné. V sťažovateľovom prípade ústavný súd nevzhliadol možnosť od tejto doktríny ustúpiť, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že výsledok nezákonnej prehliadky, teda dôkaz ňou získaný má povahu kľúčového a najvýznamnejšieho dôkazu (obdobne pozri III. ÚS 561/2021).

33. Popísané zistenia odvodené z doktríny „plodov z otráveného stromu“ o nepoužiteľnosti nosného nezákonného dôkazu, ale aj ostatných dôkazov, ktoré boli získané v nadväznosti na inkriminovanú nezákonnú prehliadku vozidla, podľa názoru ústavného súdu pohlcujú relevantnosť ostatných sekundárnych námietok sťažovateľa prezentovaných v ústavnej sťažnosti, preto ústavný súd nepovažoval za logické, a teda relevantné sa nimi zaoberať.

34. Už v minulosti ústavný súd judikoval, že z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

35. Ústavný súd takisto poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v ktorej akcentoval, že trestné sadzby pri trestnom čine nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania sú veľmi prísne a z toho vyplýva úloha všeobecných súdov, aby dohliadali na spravodlivosť a čistotu procesov a vedených trestných konaní (pozri III. ÚS 561/2021). Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v sťažovateľovom prípade na zjavný závažný procesný prešlap polície týkajúci sa získania ťažiskového dôkazu, ktorý sa stal nosným základom trestného stíhania a odsúdenia sťažovateľa, nereflektoval, tento svojím rozhodnutím aproboval. Toto zistenie vedie ústavný súd k záveru o porušení označených práv sťažovateľa namietaným uznesením najvyššieho súdu, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Podľa § 89 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2019 kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhovie výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2019 za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Keďže Ústavný súd SR na základe ústavnej sťažnosti obvineného nálezom zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2023, sp. zn. 5 Tdo 84/2022) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, dovolací súd musel opätovne o podanom dovolaní obvineného rozhodnúť, a to v súlade s právnym názorom vysloveným Ústavným súdom SR. Z daného nálezu Ústavného súdu SR z 15. januára 2025, č. k. II. ÚS 299/2024-24, nepochybne vyplýva, že jednak dôvodom na zastavenie vozidla bol iba poznatok o trestnej minulosti obvineného a nešlo o konkrétny dôvod, ktorý by súvisel s plnením niektorej z úloh, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, resp. v ustanoveniach definujúcich podmienky na vykonanie jednotlivých služobných zákrokov, jednak bol policajnou hliadkou vykonaný služobný zákrok v podobe prehliadky dopravného prostriedku podľa § 23 ods. 2 tohto zákona s faktickým realizovaním aj prehliadky batožiny, pričom vykonanie služobného zákroku policajnou hliadkou, ktorým bolo zasiahnuté do základných práv obvineného, sa neopieralo o legitímny dôvod a ťažiskový dôkaz získaný jeho realizáciou je nezákonný (teda do trestného konania zabezpečenie rastlín konope siateho uvedených vo výroku odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, ktoré vydal obvinený podľa zápisnice o vydaní veci podľa § 89 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2019). Keďže uvedené porušenie zákona pohlcuje relevantnosť ostatných námietok uplatnených obvineným v dovolaní, dovolací súd nepovažuje za potrebné sa k nim vyjadrovať.

Na základe obsahu a záverov Ústavného súdu SR v predmetnom náleze vyššie citovaných, ktorého právnym názorom je Najvyšší súd SR viazaný (§ 362b ods. 1 Tr. por., § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov), dovolací súd rozhodol tak, že

- podľa § 386 ods. 1 Tr. por. sa vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Žiline z 3. septembra 2019, č. k. 1To/70/2019-437 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020, č. k. 1To/51/2020-680, z dôvodu § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. bol porušený zákon v ustanoveniach § 89 ods. 1 a § 119 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2019 (ustanovenia, na základe ktorého došlo k vydaniu daných omamných látok obvineným, resp. čo je považované za dôkaz) a § 321 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2019 (ustanovenia, na základe ktorých rozhodol odvolací súd pôvodne o odvolaní obvineného prvým zrušovacím uznesením, keď posudzoval aj výrok o vine) v znení účinnom do 31. decembra 2019 v neprospech obvineného I. I. (bod I. výroku),
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku ohľadom obvineného I. I. zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline z 3. septembra 2019, č. k. 1To/70/2019-437, uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020, č. k. 1To/51/2020-680, rozsudok Okresného súdu Čadca z 12. februára 2020, č. k. 1T/25/2019-583, vo výrokoch o treste a ochrannom opatrení rozsudok Okresného súdu Čadca z 23. septembra 2020, č. k. 3T/101/2017-673, vo výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu rozsudok Okresného súdu Čadca z 11. apríla 2022, č. k. 2T/46/2019-159, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad (bod II. výroku),
- podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Krajskému súdu v Žiline prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol (bod III. výroku),
- podľa § 380 ods. 2 Tr. por. obvineného nevzal do väzby (bod IV výroku).

K výroku o nevzatí obvineného do väzby dovolací súd uvádza, že vzhľadom k tomu, že obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na základe podaného dovolania zrušil aj rozhodnutie iného súdu, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný trest, bolo nutné podľa § 380 ods. 2 Tr. por. rozhodnúť súčasne o väzbe (súhrnný trest má charakter jedného trestu, ktorý v čase rozhodovania dovolacieho súdu obvinený vykonával). Dovolací súd po posúdení spisového materiálu dospel k záveru, že obvineného nebolo možné vziať do väzby už z dôvodu nesplnenia základnej zákonnej podmienky ohľadom dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu podľa predvetia § 71 ods. 1 Tr. por. (obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený), keďže z uvedeného nálezu Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že predmetné omamné látky, ktorých neoprávnené zadováženie a prechovávanie sa obvinenému kladie za vinu v podanej obžalobe, neboli zabezpečené v konaní zákonným spôsobom. V tomto ohľade je irelevantným, že v iných konaniach, v prípade ktorých bol obvinenému uložený súhrnný trest (rozsudok Okresného súdu Čadca z 23. septembra 2020, č. k. 3T/101/2017-673, ktorého výroky o treste a ochrannom opatrení boli týmto rozhodnutím dovolacieho súdu zrušené), resp. bolo rozhodnuté o upustení od uloženia súhrnného trestu (rozsudok Okresného súdu Čadca z 11. apríla 2022, č. k. 2T/46/2019-159, ktorého výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu bol týmto rozhodnutím dovolacieho súdu zrušený) zostali výroky o uznaní viny nedotknuté, keďže zákonná úprava výslovne neupravuje možnosť dovolacieho súdu vziať do väzby obvineného v inej, dovolacím súdom na podklade podaného dovolania neposudzovanej trestnej veci (v ktorej došlo k uloženiu súhrnného trestu, resp. k rozhodnutiu o upustení od súhrnného trestu či ďalšieho trestu) a v tomto ohľade dovolací súd poukazuje na doktrínu Ústavného súdu SR, podľa ktorej ak určitá procesnoprávna situácia nie je v Trestnom poriadku výslovne upravená, je povinnosťou všeobecného súdu uprednostniť ten výklad, ktorý sa javí z hľadiska trestne stíhanej osoby ako výhodnejší (II. ÚS 428/2020, I. ÚS 74/2023). V týchto iných konaniach bude musieť daný súd bezodkladne rozhodnúť rozsudkom o dotknutých zrušených výrokoch podľa § 166 Tr. por.

Vec sa týmto dostáva späť do štádia odvolacieho konania (po vydaní prvého rozsudku Okresným súdom Čadca z 5. júna 2019, č. k. 1T/25/2019-361), kde bude musieť krajský súd ako odvolací súd opätovne rozhodnúť o podaných odvolaniach obvineného a prokurátora. V novom konaní bude krajský súd povinný dôsledne vyhodnotiť odvolacie námietky s dôrazom na podstatnú odvolaciu námietku obvineného, ktorej obsahom je namietanie spôsobu, akým bol do konania zabezpečený ťažiskový dôkaz (omamná látka uvedená vo výroku rozsudku okresného súdu), kde krajský súd bude musieť zohľadniť

právny názor dovolacieho súdu uvedený v tomto rozhodnutí, resp. v náleze Ústavného súdu SR z 15. januára 2025, č. k. II. ÚS 299/2024-24 (§ 391 ods. 1 Tr. por.).

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ obvinený prostredníctvom obhajcu podaním zo 17. februára 2025 žiadal, aby bolo rozhodnuté podľa § 380 ods. 4 Tr. por. o prerušení výkonu trestu odňatia slobody, tak uvedené podanie bolo z pohľadu § 62 ods. 1 Tr. por. relevantným spôsobom doručené dovolaciemu súdu až po jeho rozhodnutí 20. februára 2025.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.